

Arrest

**nr. 40 727 van 24 maart 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. MOUBAX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 augustus 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 augustus 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 20 augustus 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 9 december 2009.

1.3. Op 21 december 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 december 2009 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn in Caïro stad, de Egyptische nationaliteit te bezitten en kopt te zijn. In 1996 huwde u met Besali Estefanos Besali Adel (O.V. 6.469.321) en jullie hebben twee kinderen. Sinds 2003 werd uw echtgenoot regelmatig lastiggevallen in diens stoffenwinkel, extremisten/islamisten vielen zijn winkel binnen en eisten geld en stoffen. Omdat dit naar uw zeggen slechts 'kleine dingen' waren, lieten jullie na klacht neer te leggen. Op 2 oktober 2008 vielen vijf islamisten de winkel van uw man binnen en wilden de kassa meenemen. Toen uw echtgenoot weerstand bood, gooiden ze hem van de trap en namen de vlucht. U verwittigde de ambulance en vergezelde uw echtgenoot naar het ziekenhuis, de kinderen liet u vooreerst achter in jullie huis. U haalde ze later op nadat u enigszins gerustgesteld was aangaande de toestand van uw echtgenoot en bracht ze onder bij uw moeder, waarna u de verdere periode dat uw echtgenoot in het ziekenhuis was opgenomen, bij hem bleef. Toen uw echtgenoot een paar dagen later uit het ziekenhuis ontslagen werd, keerden jullie naar huis terug. Uw echtgenoot diende het bed te houden. Na tien dagen verliet hij echter het huis daar zijn been in het gips moest worden gelegd. Hierna moest uw echtgenoot regelmatig naar het ziekenhuis om radiografieën van zijn been te laten nemen en een dokter in diens kabinet te raadplegen. Tijdens een van deze bezoeken merkte uw man dat er in de buurt van het ziekenhuis een kantoor van een mensenrechtenorganisatie gelegen was en verkreeg, nadat hij een afspraak had gemaakt met de voorzitter van deze organisatie, een attest waarin jullie problemen bevestigd werden. In de periode dat uw echtgenoot thuis diende te blijven, zo'n acht maanden, ontvingen jullie geen bezoek. Jullie familie zou naar uw zeggen teveel schrik hebben om jullie te bezoeken. Een tweetal maanden na de 'aanslag' op uw echtgenoot, werd er in de vroege ochtend, u was op weg naar de mis, gepoogd u te ontvoeren. U kon uw belager niet herkennen, doch merkte wel op dat hij een baard had en een tuniek droeg. Noch u, noch uw echtgenoot legden klacht neer, u was van mening dat er maar twee 'oplossingen' waren, of sterven, of zich bekeren tot de islam. Na het incident kwam u nog ternauwernood buiten en haalde u ook uw zontje van school. Na overleg met jullie priester werd er beslist dat jullie niet in het land konden blijven. De priester verzocht jullie voor paspoorten te zorgen zodat hij deze kon doorgeven aan een zekere H.(...) en deze op zijn beurt voor de nodige visa kon zorgen. Tevens zou deze persoon jullie op jullie reis vergezellen. Dit alles gebeurde zonder problemen en op 3 augustus 2009 verlieten jullie met jullie eigen paspoorten en in gezelschap van H.(...) Egypte via de luchthaven van Caïro. Jullie vliegtuig landde op een jullie onbekende plek en na een autorit van een viertal uur kwamen jullie naar België, waar jullie op 3 augustus 2009 asiel aanvroegen. Jullie paspoorten bleven achter bij H.(...), jullie zouden er door alle commotie niet aan gedacht hebben, deze documenten terug te vragen.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming daar er geen verder geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven. Uit uw verklaringen kan immers duidelijk worden afgeleid dat u zich op dezelfde asielmotieven als uw echtgenoot baseert. Er doen zich echter een aantal frappante incoherenties voor tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenoot. We verwijzen hiervoor naar de beslissing van uw echtgenoot.

*Zo verklaarde u aanvankelijk dat tijdens uw opname in het ziekenhuis uw echtgenote weliswaar **op bezoek kwam**, doch telkens naar haar moeder terugkeerde omdat jullie kinderen daar waren (CGVS, p.2). Uw echtgenote daarentegen beweerde dat ze, nadat ze de kinderen bij haar moeder had ondergebracht, ze **dag en nacht** bij u in het ziekenhuis bleef (CGVS vrouw, pp.4-6). Met deze discrepantie geconfronteerd, verklaarde u dat uw echtgenote effectief permanent bij u bleef en wijt u zulks aan het feit dat u in deze periode pijn hebt geleden (CGVS, p.5). Deze vergoelijking is onafdoende daar u zeer expliciet was in uw eerdere verklaringen.*

*Verder verklaarde u de **eerste twee maanden** nadat u uit het ziekenhuis was ontslagen, het bed niet te hebben verlaten, en pas **na** deze periode van twee maanden werd **uw been in de plaaster** gelegd (CGVS, p.2). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat u reeds **na tien dagen** het huis verliet omdat uw been in de plaaster moest worden gelegd (CGVS vrouw, p.4). U met deze discrepantie geconfronteerd verklaarde dat het effectief mogelijk was dat u reeds na tien dagen het huis had verlaten. U er dan op gewezen dat de discrepantie tussen tien dagen en twee maanden niet onaanzienlijk is, meende dan dat het ook mogelijk is dat uw echtgenote zich zou hebben vergist of dat u zich wellicht heeft vergist (CGVS, p.5). Ook uw echtgenote verklaarde na confrontatie, het zich allemaal niet meer zo goed te kunnen herinneren (CGVS vrouw, p.6). Gezien jullie beiden zeer expliciet waren in*

jullie aanvankelijke verklaringen en er hieromtrent geen misverstand kan hebben bestaan, kan deze uitleg niet overtuigen. In de marge dient nog aangestipt dat het enigszins merkwaardig is dat u verklaarde dat u deze gips **anderhalve maand** diende te dragen (CGVS, p.2), terwijl uw echtgenote het over maar liefst **drie maanden** had (CGVS vrouw, p.4).

U verklaarde vervolgens dat u in de periode van acht maanden die u noodgedwongen thuis doorbracht, **bezoek kreeg van uw vier zussen, uw broer en de man van de zus van uw echtgenote** (CGVS, p.2). Uw echtgenote verklaarde daarentegen in deze periode **geen bezoek** te hebben ontvangen, ze verduidelijkte door te stellen dat 'de familie' teveel schrik had om te komen (CGVS vrouw, p.4). U hierop gewezen, stelde dat uw echtgenote mogelijkerwijze niet aanwezig was toen deze bezoeken werden afgelegd (CGVS, p.5). Ook met deze uitleg kan geen genoegen worden genomen daar u even voordien duidelijk had aangegeven dat uw echtgenote hierbij wel degelijk aanwezig was. U stelde toen immers 'wie anders zou hen dan wel bedienen' (CGVS, p.2). Ook de uitleg van uw echtgenote na confrontatie met deze tegenstrijdige verklaring kan gezien bovenstaande observaties niet overtuigen, temeer ze niet verder kwam dan te stellen dat er effectief bezoek was gekomen, maar ze toen triest was en het daarom zo heeft gezegd (CGVS vrouw, p.6).

Bovenstaande observaties ondermijnen op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid. Deze appreciatie wordt nog onderstreept door volgende vaststelling. Zo verklaarde u dat uw echtgenote, nadat men gepoogd had haar te ontvoeren, u had laten weten **twee van haar belagers te hebben herkend als personen die ook u in uw winkel reeds hadden lastiggevalen**. U eindigde uw beschrijving van dit incident door nogmaals te stellen dat ze niet wist hoeveel personen precies hierbij betrokken waren, maar dat ze wel met zekerheid twee van hen had herkend (CGVS, p.3). Uw echtgenote daarentegen verklaarde ten stelligste haar belager (s) **niet te hebben herkend**, ze zou enkel gezien hebben dat hij een baard had en een tuniek droeg (CGVS vrouw, p.4). U hierop gewezen, stelde plots uw verklaringen bij en beweerde nu dat uw echtgenote er natuurlijk niet op had gelet of deze personen dezelfde waren als diegenen die u in uw winkel lastigvielen, maar dat ze enkel had gezien dat ze baarden hadden en tunieken droegen. U nogmaals op uw eerdere verklaringen gewezen, herhaalde dat ze enkel 'de verschijning' had herkend, doch niet de persoon (CGVS, p.3). Uw echtgenote erop gewezen dat u aanvankelijk stelde dat ze twee van haar belagers zou hebben herkend, ontkende dit ten stelligste en beaamde nogmaals haar eerdere verklaring dat deze personen enkel leken op de mannen die naar uw winkel kwamen (CGVS vrouw, p.6). Daar u, zoals reeds werd gezegd, zeer expliciet stelde dat ze ten overstaan van u duidelijk had gesteld twee van haar belagers wel degelijk te hebben herkend, kan ook dit weerom niet overtuigen en ondermijnt zulks andermaal jullie geloofwaardigheid.

Bovenstaande observaties die de kern van jullie asielrelaas betreffen, deze beide incidenten (de overval op uw winkel en de poging tot ontvoering van uw echtgenote) lagen immers aan de grondslag van jullie vertrek uit Egypte, doen op fundamentele wijze afbreuk aan jullie geloofwaardigheid en bijgevolg hebt u ook uw eerdere problemen niet aannemelijk gemaakt.

Daarenboven kunnen er een aantal **ernstige bedenkingen worden geplaatst bij de door jullie beweerde manier van reizen**. Zo verklaarden zowel u als uw echtgenote met jullie eigen paspoorten het land te hebben verlaten, doch niet te weten welke visa in de paspoorten waren opgenomen. Jullie zouden immers deze paspoorten, nadat ze via de priester in handen waren gekomen van H.(...), nooit meer in handen hebben gekregen. Het zou H.(...) zijn die deze documenten toonde tijdens de verschillende controles op de luchthaven van vertrek, meerbepaald Caïro, en de luchthaven van aankomst, jullie beiden onbekend. Dient hieromtrent te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat jullie tijdens de controles op deze respectievelijke luchthavens nooit zelf jullie documenten dienden te tonen, temeer algemeen geweten is dat dergelijke controles op individuele basis gebeuren. Bovendien kan het niet overtuigen dat jullie totaal niet weten waar jullie zouden zijn geland daar dit gegeven talrijke malen tijdens de vlucht wordt omgeroepen. Daarenboven is het niet meer dan logisch dat u zich hieromtrent zou hebben geïnformeerd bij H.(...), die jullie tijdens deze reis vergezelde. Bovendien kan het niet overtuigen dat u er niet aan gedacht zou hebben jullie paspoorten terug te vragen (CGVS, p.4; CGVS vrouw, p.2). In dit kader dient verder opgemerkt dat u niet in staat bent ook maar enig document (instapkaart, bagageticket, enz.) ter staving van de door u beweerde reisweg neer te leggen waardoor het voor het CGVS onmogelijk is, temeer gezien bovenstaande observaties, een correct beeld te krijgen van de datum waarop jullie je land zouden hebben verlaten, jullie reisweg en de datum waarop jullie België zijn binnengekomen. Bovenstaande observaties ondermijnen verder uw algemene geloofwaardigheid.

Gezien bovenstaande incoherenties kan er geen verder geloof worden aan de door u aangehaalde asielmotieven en hebt u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: de identiteitskaarten van uzelf en uw echtgenote, de geboorteaktes (2x) van uw zoon en dochter, de geboorteakte van uw echtgenote, jullie huwelijksakte. Deze documenten hebben betrekking op jullie identiteit, een gegeven

dat hier niet ter discussie staat. Wat betreft de brief opgemaakt door de priester van uw kerk en de voorzitter van de mensenrechtenorganisatie dient aangestipt dat deze brieven ter uwer behoeven werden opgemaakt en bijgevolg geen objectieve bewijswaarde hebben. Daarenboven hebben dergelijke stukken slechts waarde ter ondersteuning van een coherent relaas, wat gezien bovenstaande observaties niet het geval is. De attesten die betrekking hebben op uw medische toestand wijzigen niet aan bovenstaande observaties daar het CGVS uw gezondheidsproblemen op zich niet betwist. Het medisch attest waaruit blijkt dat uw zoon een allergie heeft en diens schoolattest, heeft geen uitstaans met de door u aangehaalde asielmotieven.

Tot slot dient nog aangestipt dat er ook in hoofde van uw echtgenoot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat zij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin zij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing, waarin de motieven van de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeksters echtgenoot integraal worden hernomen, wordt verzoeksters asielaanvraag verworpen omdat zij en haar echtgenoot onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de plaats waar verzoekster verbleef tijdens de hospitalisatie van haar echtgenoot, na hoeveel tijd het been van haar echtgenoot in het gips werd gelegd en hoe lang hij deze gips diende te dragen, of haar echtgenoot op zijn ziekenbed al dan niet bezoek kreeg van familie en of verzoekster al dan niet een aantal van haar belagers herkend had. Daarenboven plaatst het Commissariaat-generaal ernstige vraagtekens bij verzoeksters beweerde manier van reizen, zoals uitgebreid wordt toegelicht. Gelet op deze overwegingen besluit de Commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde asielmotieven.

2.3. In het verzoekschrift ontkent verzoekster niet dat haar verklaringen op diverse punten afwijken van deze van haar echtgenoot doch zij voert aan dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen worden toegeschreven aan het lijden van haar echtgenoot en zijn verwarde toestand ten gevolge van de schrik en de aanval. Verzoekster stelt dat haar echtgenoot zich niet meer exact kan herinneren waar zij verbleef gedurende zijn hospitalisatie en herhaalt dat dit te wijten is aan het feit dat hij zware pijnen had en veel medicatie nam teneinde de pijn te verlichten. In de bestreden beslissing werd hieromtrent terecht opgemerkt dat dergelijke vergoelijking niet afdoende is, temeer daar verzoeksters echtgenoot zeer expliciet was tijdens zijn eerste verklaringen en hij pas na confrontatie met de afwijkende verklaringen van verzoekster de discrepantie trachtte te verklaren door het feit dat hij in die periode pijn leed. Overigens kan niet worden aangenomen dat verzoeksters echtgenoot niet zou hebben geweten of zij hem louter kwam bezoeken in het ziekenhuis dan wel of zij dag en nacht bij hem bleef. Dat hij pijn leed en medicatie diende te nemen doet hieraan geen afbreuk. Ook de overige tegenstrijdigheden kunnen geenszins worden verklaard door een loutere verwijzing naar de medische toestand van verzoeksters echtgenoot. Het is de Raad evenmin duidelijk hoe de tegenstrijdigheid omtrent de vraag of er al dan niet bezoek geweest is tijdens de revalidatie van verzoeksters echtgenoot, verklaard zou kunnen worden door de stelling in het verzoekschrift dat 'er duidelijk geen verre familie over de vloer is geweest en men hierbij geen precisering maakte'. Tot slot kan ook de bewering dat verzoekster zwaar emotioneel zou zijn geweest tijdens het verhoor niet aanvaard worden als afdoende verschooning voor de vaststellingen van de bestreden beslissing. Elk gehoorgesprek brengt immers stress en emoties met zich mee. In casu is er echter geen gegeven voorhanden dat stress en emoties verzoekster zouden verhinderd hebben om correcte verklaringen af te leggen.

2.4. Betreffende haar reisweg, betoogt verzoekster dat wanneer men in groep reist, kan worden aangenomen dat er een persoon het nodige doet teneinde al de paspoorten te tonen en het dan ook plausibel is dat H. deze heeft bijgehouden en getoond. Dergelijk verweer kan bezwaarlijk ernstig worden

genomen. Het is immers algemeen geweten dat op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om er grondig te worden ondervraagd omtrent de reisdocumenten en de identiteit, en dit telkens op individuele basis. De Raad acht het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekster noch op de luchthaven van Caïro, noch op de Europese luchthaven waar zij landde niet persoonlijk haar paspoort en reisdocumenten zou getoond hebben. Daarenboven kan niet het minste geloof worden gehecht aan de bewering dat verzoekster niet zou weten met welke vliegtuigmaatschappij zij reisde, waar in Europa zij precies is geland en voor welk land zij over een visum beschikte. Het is evenmin geloofwaardig dat verzoekster noch haar echtgenoot er zou aan gedacht hebben om hun paspoorten aan H. terug te vragen. Het geheel van deze beweringen laat naar het oordeel van de Raad vermoeden dat verzoekster haar paspoort bewust achterhoudt. Daarenboven moet verzoekster in het bezit geweest zijn van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Zij kan echter geen reisbescheiden voorleggen en maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk.

2.5. Tot slot wijst verzoekster erop dat men de objectieve elementen, zijnde de brief van de voorzitter van de mensenrechtenorganisatie en van de priester, niet uit het oog mag verliezen. Volgens verzoekster werd ten onrechte gesteld dat de genoemde documenten geen waarde hebben, terwijl hun valsheid niet werd aangetoond. Verzoekster meent dat de neergelegde stukken wel degelijk in aanmerking moeten worden genomen als begin van bewijs van de vervolgingen door extremistische islamitische groepen die zij en haar gezin hebben geleden. Ook de medische attesten tonen aan dat haar echtgenoot wel degelijk een breuk heeft opgelopen, hetgeen overeenkomt met zijn verklaringen, aldus verzoekster.

De Raad benadrukt vooreerst dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund, wat in casu niet het geval is. Verzoekster blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De Commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde ontzeggen. Zo vertonen de brieven van respectievelijk de priester van verzoeksters kerk en de voorzitter van E.U.H.R.O. een duidelijk gedongen karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend en de Raad herhaalt dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund. De medische attesten kunnen geen uitsluitel bieden over de omstandigheden waarin verzoeksters echtgenoot de verwonding aan zijn been heeft opgelopen, laat staan dat hieruit kan worden afgeleid dat deze verwonding het gevolg zou zijn van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.6. Gelet op de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, die correct zijn, steun vinden in het administratief dossier, raken aan de kern van verzoeksters vluchtmotieven en niet op afdoende wijze worden weerlegd in het verzoekschrift, concludeert de Raad dat de Commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas. De motivering van de bestreden beslissing blijft staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.7. Hoe dan ook, zelfs indien de ingeroepen feiten al enigszins geloofwaardig zouden zijn – quod non – benadrukt de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker dient immers alle mogelijkheden tot bescherming uit te putten en aannemelijk te maken waarom hij/zij geen enkel beroep kan doen op de nationale autoriteiten. Zo inderdaad geweten is dat christenen in Egypte soms het slachtoffer worden van discriminaties, pesterijen en geweld door moslim-extremisten, is er geen enkele reden om aan te nemen dat de politie een klacht door verzoekster of haar echtgenoot niet zou noteren of hieraan geen gevolg zou geven. Integendeel, met betrekking tot een eerste incident met moslims in 1994/1995 verklaarde verzoeksters echtgenoot *“Voor het eerste probleem stapten we naar de autoriteiten en het kwam tot verzoening.”* (gehoor echtgenoot, p. 3). Ook verzoekster stelde hieromtrent *“In het begin in 1994 had echtgenoot problemen met moslims die hem sneden in zijn hand met een mes, uiteindelijk werd klacht neergelegd, maar dat eindigde in een verzoening, dat is zo.”* (gehoor, p. 3). Hieruit blijkt dat de autoriteiten in het verleden wel degelijk inspanningen leverden om rechtsbescherming te verlenen aan verzoeksters echtgenoot. De Raad is dan ook van oordeel dat, zo verzoeksters relaas al op enige waarheid zou berusten, niets haar belette om bescherming te zoeken bij de Egyptische instanties. Dat verzoekster heeft nagelaten dit te doen, doet afbreuk aan de ernst van de door haar ingeroepen vrees.

Daarenboven maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar beweerde problemen het lokale niveau overstijgen en dat zij zich niet elders in Egypte of in de miljoenenstad Cairo zou kunnen vestigen. Dit klemmt des te meer daar verzoekster zelfs niet op de hoogte blijkt te zijn tot welke islamitische groepering haar belagers behoren. Zij komt niet verder dan te stellen dat zij “de gebaarden” noemen (administratief dossier, stuk 4, p. 3). De Raad wijst erop dat wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, het statuut van vluchteling geweigerd kan worden omdat de vreemdeling zijn/haar toevlucht in een ander landsdeel kan zoeken, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijs van hem/haar kan verwachten.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9. In fine vraagt verzoekster om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de actuele problemen tussen de christenen en de extremistische moslims.

De Raad benadrukt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij/zij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst is niet afdoende. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 maart 2010 door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS